

Sygn. akt II Ka 805/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale prokuratora Urszuli Gałązki-Szewczak

po rozpoznaniu w dniach: 11 grudnia 2019 r., 15 stycznia 2020 r., 7 lutego 2020r., 16 czerwca 2020 r., 17 lipca 2020 r. i 21 lipca 2020 r. sprawy

R. Ł.

oskarżonego z art. 245 kk, art. 190 § 1 kk, art. 288 §1 kk, art. 217 §1 kk

Ł. M. (1)

oskarżonego z art. 190 §1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 157 §1 kk, art. 288 §1 kk, art. 190 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 1 października 2019 r. sygn. akt II K 1613/18

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza na rzecz Skarbu Państwa od R. Ł. 310 zł i od Ł. M. (1) 410 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 805/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 1 października 2019 r., sygn. II K 1613/18****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		R. Ł., Ł. M. (1)	pobicie R. Ł. przez D. K. stanowiące tło zdarzeń z aktu oskarżenia	zeznania D. K.	459v-460v
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Zeznania D. K. (k. 459v-460v)	Zeznania te uznano za wiarygodne, uzupełniły one dotychczasowe zeznania tego świadka. D. K.

		potwierdził w nich, iż genezą i tłem zdarzenia było to, że pobił się on wcześniej z oskarżonym R. Ł., a spór między nimi dotyczył zniszczenia przez D. K. mefedronu wartości ok. 100 zł.
--	--	--

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Apelacja obrońcy oskarżonego R. Ł. - rażąca niewspółmierność orzeczonej kary, polegająca na wymierzeniu oskarżonemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 7 miesięcy, gdy biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia należało w oparciu o art. 37b kk wymierzyć karę mieszaną;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz „bijącej w oczy” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 października 2019 r., sygn.. II AKa 213/19, KZS 2019 nr 12, poz. 75, Legalis). W przedmiotowej sprawie warunek ten nie został spełniony.

We wniesionej apelacji przez przyzmat twierdzenia obrońcy o rażącej niewspółmierności kary bezwzględnej 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności i postulatu wymierzenia oskarżonemu tzw. „kary mieszanej” z zastosowaniem art. 37b kk przypomnieć należało, iż kwestionowana kara była karą łączną, składającą się z aż 3 kar jednostkowych:

- 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 245 kk (próba wywarcia wpływu na świadka);

- 7 miesięcy za czyn z art. 190 § 1 kk (groźby) i

- 8 miesięcy za czyn z art. 288 § 1 kk (zniszczenie mienia).

Skarżący poza wyrażeniem ogólnego niezadowolenia i przekonania o surowości w/w kary łącznej, nie przedstawił argumentacji, która podważyłaby skutecznie wymiar powyższych kar jednostkowych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż zastosowanie przepisu art. 37b kk nie do wymiaru kar za poszczególne występki, lecz do wymiaru kary łącznej i orzeczenie dopiero na tym etapie rozstrzygania,

kary ograniczenia wolności obok łącznej kary pozbawienia wolności, jest jaskrawo sprzeczne treścią tego przepisu (por. wyrok SN z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn.. II KK 295/16, Legalis Numer 1545779).

W przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu R. Ł. kary jednostkowe za czyny przypisane mu w zaskarżonym wyroku uwzględnił okoliczności zarówno te dla niego obciążające, jak i przemawiające na jego korzyść, o czym przekonuje zarówno sam wymiar orzeczonych sankcji, jak i treść pisemnych motywów wyroku. Należy zważyć bilans i kompilacja tychże okoliczności, słusznie doprowadziły Sąd Rejonowy do orzeczenia o karach jednostkowych w dolnej granicy ustawowych zagrożeń. Biorąc pod uwagę bliski związek czasowy i podmiotowo-przedmiotowy między czynami oskarżonego w wyroku I instancji w pkt V słusznie zastosowano także zasadę asperacji. W ocenie Sądu Okręgowego, w szczególności nietrafną była argumentacja obrońcy tego oskarżonego, w której wskazywał on na surowość kary R. Ł. w porównaniu z Ł. M. (2), podnosząc, iż nie spowodował on żadnych obrażeń ciała pokrzywdzonych, zaś drugiemu z oskarżonych takie obrażenia przypisano (pkt IX wyroku). Pamiętać należało, iż oskarżonemu R. Ł. przypisano czyn z art. 217 § 1 kk popełniony w następstwie wybitcia przez niego szyb, na szkodę małoletniej I. K. i oskarżonemu za ów czyn wymierzono w wyroku Sądu I instancji jedynie najłagodniejszą rodzajowo karę grzywny. Wyrok ten zaskarżono wyłącznie na korzyść oskarżonego, a we wniesionym środku odwoławczym

brak było twierdzenia o rażącej niewspółmierności kary grzywny za czyn z art. 217 § 1 kk, jak również nie zawierała ona wniosku apelacyjnego o obniżenie tej kary. Zachodził zatem brak konsekwencji skarżącego z uwagi na wyrażone w apelacji zarzuty, wnioski i podniesioną argumentację, która z założenia miała je poprzeć. Jak wynika z Karty Karnej dotyczącej oskarżonego R. Ł. (k. 369), stosowano już wobec niego łagodniejsze aniżeli w przedmiotowej sprawie represje karne, tj. karę ograniczenia wolności, a następnie karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, które nie odniosły jednak zamierzonego skutku i nie wdrożyły oskarżonego w przestrzeganie porządku prawnego, czego wyrazem jest przedmiotowa sprawa. W ocenie Sądu Okręgowego, oskarżony nie zasługiwał na zastosowanie wobec niego przepisu art. 37bkk. Pamiętać należało o okolicznościach wydarzeń z aktu oskarżenia – niekwestionowanym pozostaje, iż R. Ł. przyjechał do domu pokrzywdzonych po zmroku, z kilkoma innymi mężczyznami, groził A. K. (1) kopaniem grobu, zniszczył mienie należące do H. K., a wyniku jego działania, tj. uderzenia pałką teleskopową w szybę, pokrzywdzona została małaletnia I. K.. Fakt, iż oskarżony przyznał się do winy w postępowaniu sądowym. Prawidłowym jest jednak wniosek, iż okoliczności tej nadano odpowiednie znaczenie i walor w pierwszoinstancyjnym rozstrzygnięciu o karze w konfrontacji z okolicznościami znacznie go obciążającymi. Jego zachowania nie mogło ekskulpować również twierdzenie, iż wcześniej tego samego dnia został on pobity przez D. K.. Po pierwsze - w

<p>aktach sprawy brak jest chociażby wzmianki, aby oskarżony miał zgłosić takie zdarzenie organom ścigania. Po drugie zaś – nawet w sytuacji, gdyby tak było udanie się do domu pokrzywdzonych „na 2 samochody” w towarzystwie około 10 mężczyzn po zmroku, zagrożenie pokrzywdzonym, m.in. kopaniem sobie grobu, zniszczenie ich mienia i naruszenie nietykalności cielesnej małoletniego dziecka stanowiłoby wysoce naganne zachowanie, zbliżone do samosądu. Zachowania tego nie może usprawiedliwiać także uprzednie tzw. „naliczenie” pokrzywdzonego D. K. za zniszczone przez niego przed kilkoma miesiącami przed zdarzeniem mefedron, co stało się podstawą twierdzenia o długu (100 zł), jaki powinien, a nie chciał spłacić pokrzywdzony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie oskarżonemu jak najniższej kary w oparciu o art. 37b kk;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. M. (1) 1) mająca wpływ na treść orzeczenia, obraza przepisów postępowania, tj.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

a) art. 4, 5 § 2, 7, 410 kpk, poprzez nieobiektywną i newszechstronną analizę zgromadzonego materiału dowodowego, rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego Ł. M. (1) wątpliwości wynikających z materiału dowodowego, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, dokonanie wybiórczej i niezwykle stronniczej oceny materiału dowodowego, a w zasadzie jeśli chodzi o świadka A. K. (1) to jej brak, co mimo wszystko doprowadziło do:

- oparcia ustaleń faktycznych w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu Ł. M. (1) w pkt II i III aktu oskarżenia w całości na zeznaniach A. K. (1), pomimo braku ich wiarygodności z uwagi na to, że zmieniała je w toku dochodzenia,

- akceptacji zeznań w/w świadka i D. K. i uczynienia ich podstawą ustaleń również w zakresie pkt I i IV aktu oskarżenia, przy czym w zakresie tego ostatniego wyłącznie o zeznania złożone w toku dochodzenia, w okolicznościach, gdzie nie było możliwości weryfikacji tych zeznań poprzez np. zadawanie pytań na rozprawie, zaś w zakresie obojga w/w świadków były one niekonsekwentne i zmieniane w toku kolejnych przesłuchań, a nadto – wbrew twierdzeniom Sądu – nie znajdują one potwierdzenia w żadnym obiektywnym materiale dowodowym,

- nieuzasadnionej odmowy uznania wiarygodności wyjaśnień samego oskarżonego Ł. M. (1), który od samego początku składał wyczerpujące, konsekwentne i spójne wyjaśnienia, w sytuacji

gdy sprawstwo oskarżonego co do zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów nie zostało udowodnione żadnym obiektywnym materiałem dowodowym, a jedynie pokrzywdzeni pomawiają go o ich dokonanie, w szczególności co do pkt II i III aktu oskarżenia brak jest dowodów na sprawstwo oskarżonego, bowiem sami pokrzywdzeni, w szczególności A. K. (2) nie są konsekwentni w swych zeznaniach,

- nieprawidłowej analizy materiału dowodowego, w szczególności brak uwzględnienia zeznań świadka S. O. (1), który w swych zeznaniach wskazywał wątpliwości pokrzywdzonych D. i A. K. (1) co do obecności oskarżonego Ł. M. (1) w dniu 12 lutego 2018 r. na posesji pokrzywdzonych, co rzuca inne światło na kwestie ich prawdomówności,

b) art. 424 § 2 kpk – poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający kontrolę orzeczenia choćby w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z pkt IV aktu oskarżenia, z uwagi na brak poczynienia w tym zakresie i umieszczenia w uzasadnieniu ustaleń faktycznych,

c) art. 9 i 167 kpk – poprzez brak wykazania inicjatywy dowodowej choćby poprzez próbę ustalenia wieży przekaźnikowej (bts) za pośrednictwem której oskarżony Ł. M. (1) łączył się ze swoją konkubiną D. W. w dniu 12 lutego 2019 r. w godzinach pomiędzy 20.00 a 22.00, a nadto brak wystąpienia do operatora sieci O., w której nr telefonu ma w/w, celem weryfikacji twierdzeń świadka co do prowadzenia w dniu 12 lutego 2018 r. w w/w godzinach dłużej

	<p>rozmowy z oskarżonym Ł. M. (1) – co wykluczałoby jego udział w przedmiotowym zdarzeniu,</p> <p>które to okoliczności (i dowody) we wzajemnym powiązaniu świadczą o tym, iż Sąd przyjął niewłaściwą i błędną wersję wydarzeń, a także, że przyjęta przez Sąd wersja nie jest jedyną możliwą do przyjęcia w okolicznościach sprawy;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy przepisów art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, która wywarłaby wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, ocenione swobodnie, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób pozbawiony niejasności i sprzeczności. Argumenty przedstawione w apelacji w ramach zarzutu naruszenia przepisów procesowych sprowadzały się do ponownego przedstawienia wersji wydarzeń oskarżonego Ł. M. (1), w której w ogóle nie był w dniu 12 lutego 2018 r. na miejscu zdarzenia, wbrew zeznaniom pokrzywdzonych małżonków K.. Ustalenia faktyczne w zakresie czynu z pkt II i III aktu oskarżenia, dotyczące uszkodzenia okna i rzucenia przez oskarżonego kostką brukową, w wyniku czego D. K. doznał obrażeń, Sąd Rejonowy oparł na zeznaniach A. K. (1) złożonych zarówno w postępowaniu przygotowawczym w</p>		

dniu 9 października 2018 r. (k. 206-207), co stało się przyczyną sformułowania przez prokuratora takiej, a nie innej treści aktu oskarżenia, jak i na zeznaniach złożonych przez wyżej wymienioną w postępowaniu sądowym na rozprawie w dniu 19 lutego 2019 r. Brak było podstaw, aby stwierdzić w tym względzie obrazę art. 7 kpk, albowiem świadkowie, analogicznie jak oskarżeni, również mają prawo doprecyzować treść swojej relacji w kolejnych przesłuchaniach, w których biorą udział. A. K. (1) wskazała, iż dużo nieścisłości było w zeznaniach z policjantami z Ł. i dlatego była wezwana policja z S.. Logicznym i zgodnym z doświadczeniem życiowym jest konstatacja, iż niską szczegółowość pierwszego protokołu z postępowania przygotowawczego uzupełniło przesłuchanie wyżej wymienionej przeprowadzone przez prokuratora, a następnie przez Sąd Rejonowy na rozprawie głównej. Sąd Rejonowy miał możliwość bezpośredniej obserwacji składającej zeznania, jej mimiki i gestykulacji, wyciągając wnioski odnośnie wiarygodności jej relacji. Jeżeli w danej sprawie Sąd dysponuje chociażby jedynym dowodem pozwalającym na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych, to nie ma podstaw do odwoływania się do reguły zawartej w art. 5 § 2 kpk. Kwestia interpretacji oraz oceny poszczególnych dowodów, w niniejszej sprawie zeznań A. K. (1), może być w takiej sytuacji kwestionowana przez pryzmat zarzutu obrazy art. 7 kpk, a nie art. 5 § 2 kpk. Przepis art. 5 § 2 kpk wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego po stronie Sądu orzekającego, a takich Sąd Rejonowy ferujący wyrok

w tej sprawie nie stwierdził, obdarzając wiarą zeznania A. K. (1). Odrzucenie wyjaśnień Ł. M. (1), który kwestionował swoje sprawstwo stanowiło naturalną konsekwencję obdarzenia wiarą dowodów przeciwnych. Zeznania małżonków K. słusznie zostały uznane przez Sąd Rejonowy za wzajemnie się uzupełniające. Warto zwrócić uwagę, iż każde z nich relacjonowało odnośnie tych fragmentów zdarzeń, które mieli okazję zaobserwować, zaś z ich depozycji nie sposób wysnuć wniosku o próbie celowego obciążenia oskarżonych ponad miarę, tj. ponad to, co zostało dokonane na ich szkodę.

Zarzut dotyczący braku możliwości zadawania pytań D. K. zdezaktualizował się wraz z przesłuchaniem tego świadka na rozprawie apelacyjnej przy obecności obrońców obu oskarżonych. Wskazywane przez tego świadka okoliczności poprzedzające zdarzenia z aktu oskarżenia, tj. pobicie się z R. Ł. pojawiło się już jednak w relacjach innych świadków złożonych w toku postępowania przygotowawczego. Trudno zatem stwierdzić, iż wniosły one do przedmiotowej sprawy coś nowego, z czego Sąd Rejonowy, jak i Sąd Odwoławczy nie zdawały sobie sprawy ferując wyrok.

Obrońca niesłusznie kwestionował także pierwszoinstancyną ocenę zeznań S. O. (1) podnosząc, iż Sąd Rejonowy nie dostrzegł wątpliwości D. i A. K. (1) co do obecności oskarżonego Ł. M. (1) w dniu 12 lutego 2018 r. (k. 371) na miejscu zdarzenia. Twierdzenie to było nieuprawnione i zdaniem Sądu Okręgowego stanowiące wyprowadzenie przez skarżącego

wniosku, który z tychże zeznań wcale nie wypływał. Bezspornym pozostaje, iż poza oskarżonymi na posesję pokrzywdzonych przybyło kilku innych mężczyzn, których obecność i towarzystwo potęgować musiało strach i obawy małżonków K., a których to tożsamości nie ustalono w tej sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego, z zeznań S. O. (1) płynął oczywisty wniosek odnośnie ostrożności i podejrzliwości w rozmowie prowadzonej z tymże świadkiem przez A. K. (1). Sam S. O. (1) zeznał, iż A. K. (1) pytała tylko czy byłem z nimi – musiała przypuszczać zatem, iż S. O. (2) towarzyszył oskarżonym w dniu 12 lutego 2018 r. i wraz z nimi był na jej posesji. Jednocześnie wiedziała ona, że świadek ten zna się z Ł. M. (1) i R. Ł. – ostrożność w rozmowie z tym świadkiem była zatem zrozumiała i naturalna. Dlatego też, nie sposób przyjąć, iż zgodnie z twierdzeniem obrońcy rozmowa ta rzuca inne światło na kwestię prawdomówności małżonków K..

Oдноśnie zarzutu naruszenia art. 424 § 2 kpk w zakresie braku ustaleń co do czynu z pkt IV aktu oskarżenia, podkreślić należy, iż to, że oskarżony telefonicznie groził A. K. (1) znalazło się na k. 402v uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przy ocenie zeznań wyżej wymienionej, w niewłaściwym miejscu. Zazwyczaj chronologia pisemnych motywów wyroku jest zupełnie inna, tj. ustalenia faktyczne Sąd I instancji umieszcza na początku swoich rozważań. W tej konkretnej sytuacji staranność sporządzenia przez Sąd Rejonowy uzasadnienia zaskarżonego wyroku rzeczywiście pozostaje dyskusyjna, aczkolwiek zupełnie bezzasadne jest stanowisko, iż Sąd Rejonowy ustaleń w tej kwestii w ogóle nie poczynił.

W ocenie Sądu Odwoławczego, uchybienie to należało ocenić przez pryzmat art. 455a kpk. O trafności rozstrzygnięcia nie decyduje uzasadnienie wyroku, lecz materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia. W razie sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko Sądu wyrażone w wyroku.

Sam oskarżony Ł. M. (1) przyznał, że w dniu 12 i 13 lutego 2018 r. prowadził rozmowę telefoniczną zarówno z D., jak i A. K. (1). W ocenie Sądu Okręgowego, obrońca niesłusznie kwestionował wyczerpanie przez oskarżonego znamion art. 190 § 1 kk podczas tychże rozmów, wskazując, iż pokrzywdzeni nie czuli obaw, strachu i zagrożenia w związku z tymi groźbami. Sąd I instancji bezbłędnie zrelatywizował obawy małżonków K. w oparciu o obiektywne kryteria pozwalające stwierdzić, że każdy przeciętny człowiek, o podobnej do nich osobowości, cechach psychiki, intelektu, umysłowości i warunkach, wedle wszelkiego prawdopodobieństwa uznałby kierowane do nich groźby za rzeczywiste i wzbudzające obawę ich zrealizowania, w szczególności biorąc pod uwagę okoliczności im towarzyszące, w tym jak określił D. K. „najazd” oskarżonych na ich miejsce zamieszkania, zniszczenie mienia i dokonanie towarzyszącym im czynów z art. 157 § 1 kk i art. 217 § 1 kk. Wbrew twierdzeniom obrońcy (k. 418) złożenie przez D. K. zeznań dotyczących następujących po sobie w kolejnych dniach groźb nie sposób uznać za obniżające zaufanie do

pokrzywdzonego i treści jego zeznań. W ocenie Sądu Odwoławczego, nie był to tak długi odstęp czasu, który odstawałby od typowego zachowania innych pokrzywdzonych i sprawności podejmowanych przez nich działań służących ochronie ich praw w sprawach dotyczących przestępstw z art. 190 § 1 kk.

Bezzasadnym był także zarzut obrazy art. 9 kpk i art. 167 kpk dotyczący braku inicjatywy dowodowej Sądu Rejonowego w zakresie próby ustalenia wieży przekaźnikowej, za pośrednictwem której oskarżony Ł. M. (1) telefonicznie połączył się ze swoją konkubiną D. W. w dniu 12 lutego 2019 r. w godzinach pomiędzy 20.00 a 22:00. Przede wszystkim z zeznań D. W. złożonych w postępowaniu sądowym na rozprawie w dniu 7 maja 2019 r. wynikało bezpośrednio, iż rozmawiała ona z oskarżonym późnym popołudniem. Pamiętać przy tym należało, iż jeżeli chodzi o czas zdarzenia, wizyta oskarżonych miała mieć miejsce w miesiącu zimowym (luty), a zatem w czasie kiedy żadnych wątpliwości nie budzi fakt, iż musiało to być już po zmroku. Dodatkowo wskazała ona, iż „Ł. mi mówił tylko nie pamiętam o której godzinie miał jechać – późnym popołudniem z K. i A. C. po telefon R., który zgubił” (k. 363v). Z relacji osobowych złożonych w tej sprawie wynikało także, iż między oskarżonym, a jego konkubiną w tym dniu doszło tylko do jednej dłuższej rozmowy. Uwzględniając te okoliczności przez pryzmat logiki Ł. M. (1) musiał rozmawiać dłużej z konkubiną w dniu 12 lutego 2019 r., aczkolwiek dużo wcześniej niż twierdzi jego obrońca.

Wniosek

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Ł. M. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie</p> <p>- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu obrazy przepisów postępowania generowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>W następstwie powyższych zarzutów obrońca oskarżonego Ł. M. (1) wywiódł także zarzut</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się wszystkich zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów, w sytuacji gdy okoliczności te nie znajdują oparcia w obiektywnym materiale dowodowym, w szczególności nie znajduje oparcia w materiale dowodowym ustalenie, iż:</p> <p>- oskarżony M. w dniu 12 lutego 2018 r. był obecny w godzinach wieczornych na posesji pokrzywdzonych,</p> <p>- kostką brukową wybił szybę w oknie kuchennym przez co zniszczył mienie, a nadto dokonał obrażeń ciała u pokrzywdzonego D. K.,</p> <p>- w dniu 12 i 13 lutego 2018 r. za pośrednictwem telefonu groził pobiciem, pozbawieniem życia oraz podpaleniem D. i A. K.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	(1), w sytuacji gdy nie znajduje to potwierdzenia w obiektywnym materiale dowodowym.	
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut wtórny w stosunku do obrazy przepisów postępowania. Apelujący nie wykazał konkretnych błędów w dochodzeniu przez Sąd Rejonowy do określonych ocen. Tymczasem tylko stwierdzenie tego rodzaju nieprawidłowości może skutkować uznaniem, że mamy do czynienia z błędem dowolności. Wyrażone w środku odwoławczym oceny stanowią zatem jedynie polemikę z ocenami, dokonany przez Sąd I instancji. W uzasadnieniu apelacji nie wskazano także wyodrębnionej jednostki redakcyjnej, która by się odnosiła do tego zarzutu, dlatego też dublowanie dotychczasowych rozważań uznano za niecelowe.</p> <p>Sąd Okręgowy podziela stanowisko zaprezentowane w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. II AKa 207/15, iż w wypadku zbiegu podstaw odwoławczych w postaci błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy przepisów procesowych, zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. W takiej sytuacji obrońca powinien w apelacji postawić jedynie zarzut obrazy prawa procesowego. Błąd w ustaleniach faktycznych nie powinien stanowić odrębnego zarzutu odwoławczego, ale podstawę do uzasadnienia, że uchybienie przepisom procesowym mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż doprowadziło</p>		

do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych (LEX nr 1997507).	
Wniosek	
- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Ł. M. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości: - odnośnie oskarżonego R. Ł. w zaskarżonej części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia o karze;	

- odnośnie oskarżonego Ł. M. (1) w zakresie rozstrzygnięcia o winie i karze.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność obu wniesionych w tej sprawie apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasadzono na rzecz Skarbu Państwa: - od R. Ł. 310 zł,

- od Ł. M. (1) 410 zł,

tytułem kosztów sądowych za II instancję.

7. **PODPIS**